

ГОВОРЮ ПРО СЕБЕ? ГОВОРЮ ПРО ТЕБЕ

Сашко Протяг "My Favorite Job", кадр з фільму, 2022, 31 хв.

Voloshyn Gallery представляє груповий проєкт **"Говорю про себе? Говорю про тебе"**. Куратор виставки – Микола Рідний.

Учасники виставки: Катерина Вишнева, Відкрита Група, Сашко Протяг, Даша Чечушкова та Каміла Янар.

У контексті війни, поняття досвіду людини стає тотожним поняттю травми. Усталеним є твердження про те, що колективна травма складається з індивідуальних історій. Але чи справді це працює так, як звучить? Медійна репрезентація війни може витіснити з пам'яті навіть побачене на власні очі. Драматичні та трагічні, але передусім візуально ефектні зображення вибухів, руїн, загиблих, створюють канон документації війни як катастрофи. Ця колективна катастрофа часто робить не видимими, не розпізнаними індивідуальні переживання. Наша виставка говорить з позиції індивідуальних досвідів, що утворюють її колективне тіло. Воно складається з відмінностей та схожостей, але базується на поліфонії, а не диктаті колективної моралі.

Виставка демонструє перформатування травми як художній метод. Вдаючись до перформативних дій, художники та художниці не документують війну, а рефлексують власний досвід або досвід друзів та знайомих. Такі дії це не журналістський коментар, доданий до реальності – вони одночасно є і частиною реальності, і засобом її пережити, і альтернативним історичним документом, що залишиться в майбутньому. Системою координат в переживанні війни є час і простір. Війна створює розрив територій та людських відносин. Але це також і розрив часу, що поділився на до і після 24 лютого 2022 року. Майбутнє в розумінні планування було відкладене, минуле в розумінні цінностей та пріоритетів – стерте. Чи залишається в такій ситуації

VOLOSHYN GALLERY

простір для переживань окремої людини та чи може він бути почутим, якщо не резонує з колективним досвідом? Перформатування травми часто відбувається шляхом її перепроживання, повторення, що може бути досить важко для автора та спрацьовує як тригер для глядача. Проте, чи не є це інструментом подолання болю, який люди тримають в собі та намагаються безрезультатно подавити?

Відео **Каміли Янар** говорить до нас із минулого, проте створює коментар про сьогодення. Художниця, що походить з татарської сім'ї, жила в Шахтарську, який з 2014 року знаходиться під контролем проросійської «ДНР». Її фільм складається з записів, на яких вона займається пародією на розважальні телепрограми, які оточували її в дитинстві. На противагу суспільній думці про регіон – це були саме українські передачі та їх герої. Її робота порушує питання складності поняття національної ідентичності, яке спрощується та маніпулюється пропагандистами.

В перші дні повномасштабного вторгнення 2022 року, **Катерина Вишнева** вирішила не їхати з Києва, незважаючи на ризик його захоплення армією російської федерації. Після влучання російських ракет в житлові будинки та телевежу поруч з Бабиним Яром, вона приходила на місця подій та зачитувала на камеру вірші українського поета-дисидента Миколи Холодного, що дивним чином також звучать як коментар до сучасних подій.

Даша Чечушкова створила свою роботу під час художньої резиденції в Італії, що відкриває тему переживання війни на відстані, з іншої країни. Замість протиставлення сонячного італійського острова та охопленого військовими діями українського ландшафту, робота художниці створює дещо протилежне – відчуття клаустрофобії. Авторка малює ландшафт та героїв власних снів і спогадів в закритому просторі майстерні, стираючи та доповнюючи їх шар за шаром. Ця анімація створює розповідь про вплив соціально-політичного на особисте в формі тривожного есе або похмурої казки.

Перебуваючи з початку війни в Маріуполі, **Сашко Протяг** згодом перебрався до Запоріжжя. Його фільм розповідає про людей, з якими пов'язаний досвідом. Це група волонтерів які евакуювали людей з Маріуполя навесні 2022 року, коли місто було оточене російськими військами. Вони зустрічаються після поїздок, щоб поділитися інформацією, підтримати один одного та поговорити про свій травматичний досвід. Фільм містить як документальні відео з телефонів

VOLOSHYN GALLERY

волонтерів та особистого архіву режисера, так і зображення уявного, чи повтореного по пам'яті. В такій якості виступають анімаційні 3D моделі та постановної сцени за участі самого режисера, що репрезентують небезпечні або шокуючі ситуації, які було неможливо або заборонено знімати.

Робота **Відкритої Групи** єдина на цій виставці, що делегує перформанс окремій соціальній групі людей. В цьому випадку переселенцям зі Сходу України, що знайшли тимчасовий притулок в таборі у Львові. Вони діляться досвідом, знайомим кожному, чиє місто чи селище зачепила війна. Їх розповідь майже не має слів, а замість них виринають лише звуки: намагання повторити лунання автоматної черги, вибухів від артилерії або роботи систем ППО. Автори надають цій роботі форму караоке, де кожний може повторювати звуки за героями відео. Цей жест робить глядача співучасником перформансу та говорить про спільність індивідуального і колективного, відлуння особистого досвіду в досвіді іншого.

02.06.2023 – 09.07.2023

Відкриття: 2 червня з 18:00 до 20:00

Voloshyn Gallery, Київ, вул. Терещенківська, 13

З усіх питань преси, звертайтеся:

info@voloshyngallery.art